

The Materia Medica

Nosodes

Henry Clay ALLEN

Copyright © Médi-T 2003

Anthracinum

(Отрова от антракс)

Описание : Алкохолният екстракт от антраксната отрова, приготвен от далака на говеда, болни от заболяването. Носод, отхвърлен от старата школа и от мнозинството от новата, въпреки че е лекарство, което потвърждава нашата теория и което се е доказало като изключително полезно в практиката. Все още не е доказано, но честата употреба и потвърждаването на токсичните симптоми от някои от най-добрите ни практикуващи оправдава приемането му.

Първата подготовка е направена според предложенията на **Hering** (описани в *Stapf's Archives*, 1830) от д-р G. A. Weber и приложена с удивителен успех при чумата по добитъка. Той излекувал всеки случай и също така излекувал хора, отровени от заразата. Неговият доклад, малък трактат от 114 страници, е публикуван през 1836 г. от Recalm, Лайпциг. Не е обърнато внимание на него.

Само талантливият д-р P. Dufresne, основател на *Bibliothèque Homœopathique* в Женева, го използвал и предотвратил по-нататъшното смъртоносно разпространение на болестта в стадо овце (където тя винаги е по-фатална, отколкото при други домашни животни), и излекувал и овчарите (*Biblioth. Homœop. de Genève*, януари и февруари 1837).

Откриването на бактериите и невероятно бързото им размножаване изглеждало много по-важно от лечението на добитъка и загубата на милиони долари от тази болест. През 1842 г. Франция претърпяла загуба от над седем милиона франка, а всяка година малък район в Германия губел шестдесет хиляди талера от чумата по добитъка; в Сибир през 1785 г. умрели 100 000 коня; през 1800 г. един малък район загубил 27 000 коня.

Лъчистата топлина, предложена преди десетилетия за други зимотични болести от **Hering**, била открита по много изобретателен начин от **Pasteur**, за да предотврати увеличаването на бактериите. Сега топлината (както при бяс) и носодът могат да бъдат достатъчни за излекуване на всеки случай.

Д-р Käsemann имал морална смелост да въведе **Anthracinum** при гангрена и сфацелус през 1852 г., а д-р Raue го давал при карбункули от 1858 г. (виж *Pathology and Diagnosis*) и при гангренозен панарициум (виж *Journal of Clinics*, 4, 142).

Всички симптоми, произведени от токсина при хора, са включени, защото симптомите от ухапване от змия и ужилване от насекоми са доказали полезността си в многобройни случаи, както и токсичните симптоми на **Arsenic**, **Opium** и други лекарства.

Д-р **Hering** казва: „Хомеопатични практикуващи с най-голяма почтеност, без съмнение надеждни, отдавна са лекували спленична треска при добитък, стада овце и техните овчари с **Anthracin**, алкохолна тинктура, направена от кръвта на бактериален далак. Разбира се, алкохолът убива инфузориите, но това, което остава разтворено в него, лекува болестта при животни и хора.“

Това доказва категорично:

1. Че суровият токсин и неговият алкохолен разтвор трябва да притежават подобни патогенетични свойства; следователно към доказването на **Anthracinum** трябва да се добавят всички симптоми на неусложнена спленична треска; към тези на **Hydrophobinum** — симптомите на всеки случай на чиста хидрофобия; към тези на **Syphilinum** — всички симптоми на чист сифилис и т.н.
2. Че бактериите не са причината, а следствието от болестта — доктрина, която смятаме за вярна за всички паразити, свързани с нарушено здраве, и че следователно тяхното унищожаване чрез локално приложение не е равнозначно на излекуване на самата болест.

Характеристики :

При карбункул, злокачествена язва и оплаквания с улцерация, некроза и непоносимо парене. Болезнени жлезни подувания; индурация на клетъчната тъкан; антракс-квинси.

Когато **Arsenicum** или най-добре подбраното лекарство не успява да облекчи парещата болка при карбункул или злокачествена улцерация — изучи **Anthracinum**.

Кървене: кръвта изтича от устата, носа, ануса или половите органи; черна, гъста, катраноподобна, бързо разлагаща се (**Crotalus**).

Септична треска, бърза загуба на сила, потъващ пулс, делир и припадък (**Pyr.**).

Гангренозни язви; панарициум; карбункул; гангренозен еризипел от злокачествен тип.

Панарициум — най-лошите случаи, с некроза и ужасна пареща болка (**Ars., Carb. ac., Euphorb., Lach.**).

Злокачествен пустул — черни или сини мехури; често фатално за 24–48 часа (**Ech., Lach., Pyr.**).

Карбункул — с ужасни парещи болки; отделяне на ихорозна, зловонна гной.

Фурункули и всички форми на циреи, големи и малки.

Някои форми на акне; последователни „реколти“ от циреи или карбункули по всяка част на тялото; за премахване на склонността.

Дисекционни рани, особено ако има тенденция към гангрена; септична треска, изразена прострация (**Ars., Ech., Pyr.**).

Съмнителни ужилвания от насекоми.

Ако подуването променя цвета си и червени линии от раната очертават хода на лимфните съдове (**Ech., Lach., Pyr.**).

Септично възпаление от абсорбция на гной или други вредни вещества, с пареща болка и голяма прострация (**Ars., Ech., Euphorb., Pyr.**).

Епидемични заболявания на далака при добитък, коне и овце.

Лоши ефекти от вдишване на зловония от гнилоствна треска или дисекционна зала; отравяне от зловонен дъх (**Ech., Pyr.**).

Hering казва: „Да наречеш карбункул хирургическо заболяване е най-голямата нелепост. Разрезът винаги е вреден и често фатален. Никога не е загубен случай при правилно лечение, и той трябва винаги да се лекува само с вътрешни лекарства.“

Връзки :

Антидотира се от **Apis, Ars., Camph., Carbo v., Carb. ac., Lach., Kreos., Puls., Rhus, Sil., Sali. ac.; Pyr.** — при злокачествени септични състояния.

Сравни :

Anth. bovim, Anth. suum, Ars., Carbo a., Carbo v., Ech., Euphr., Tar. em. — при ужасните болки на рак, карбункул или еризипел.

Следва добре: **Ars., Carb. ac., Phos., Phos. ac., Phyt., Sec.** — при парещи болки в язви.

След него действат добре: **Aur. mur., Nat., Fluor. ac., Hecla lava** — при периостално подуване на долната челюст; **Sil.** — при целулит и жлезни афекции след хирургия.

Ум :

Тревожност, особено в прекордиума.

Делир.

Възбуда.

Загуба на съзнание.

Потиснатост, със слабост и втрисане.

Мисли, че усеща приближаването на смъртта.

Животните вият, хапят, тичат наоколо, силно се възбуждат; последвано от паралитични симптоми.

Неохота към работа.

Глава :

Тъпота в главата, сякаш от наркотик.

Объркване.

Замайване.

Замайване с болка в главата.

Загуба на съзнание.

Главоболие, сякаш дим с пареща болка преминава през главата (*fumée de douleur chaude*); при двама овчари, които го получили от стадото си.

Главата е засегната по неописуем начин.

Неприятно усещане в главата, леки тръпки, леко повишена температура.

Ако са напълно в съзнание, се оплакват от силна болка в главата.

Болка в главата, замайване; вътрешен антракс.

Тук и там във всички части на мозъка — малки и големи кръвоизливи от емболичен произход; след смърт от антракс.

Мозъчните обвивки показват ограничени или симетрично разпространени кървави инфилтрации.

Главоболие с втрисане.

Мозъчни симптоми при карбункул.

„Летяща“ гангрена.

Малки подувания по слепоочията и бузите, разпространяващи се през орбиталните шевове и отвори към твърдата и меката мозъчна обвивка.

Карбункули най-често по главата, близо до ушите или слепоочията.

„Летяща“ гангрена, главата подута (при свине).

Подуване на главата (при овце).

Очи и зрение :

Силно разширение на зениците; вътрешен антракс.

Бледо жълтеникаво или зеленикаво подуване, ако е в клепачите, с полупрозрачен вид.

Бледо зачервяване над веждите по протежение на челото.

Уши и слух :

Звънене в ушите; вътрешен антракс.

Гангренозна паротит след скарлатина.

Подуване, разпространяващо се назад над ъгъла на долната челюст вдясно, което не може да се опипа, и нагоре почти до ухото.

Нос и обоняние :

Носът подут и червен, с зловонна миризма.

Кървави инфилтрации върху лигавицата на носа.

Интензивно зачервяване на дясната половина на носа, разпространяващо се към бузата.

Лице :

Еризипелозно, тъмнокафяво зачервяване и подуване на цялата дясна страна на лицето, носа и част от лявата буза; подуването е много твърдо, зачервяването не изчезва при натиск с пръст.

Разпространяване към бузата — зачервяване от носа.

Не може да движи долната челюст както обикновено.

Може да отвори устата само толкова, че да извади върха на езика.

Невъзможно е да отвори челюстите дори минимално.

Разкъсваща болка в дясната долна челюст.

Началото на подуването е в областта на дясната субмаксиларна жлеза.

Каменисто подуване около дясната долна челюст; вътрешното пространство на мандибулата е изпълнено до половината; достига почти до половината буза и обезобразява лицето, разпространявайки се назад над ъгъла на долната челюст; много малко болка, не е червено, но с ясно очертани ръбове.

Подуване, разпространяващо се от вътрешния ръб на лявата долна челюст през целия гърло отпред и над ръба на дясната долна челюст, на нивото на горната повърхност на десните долни кътници.

Голямо каменисто, твърдо, бледо подуване около дясната долна челюст, почти безболезнено, обезобразяващо лицето.

Жлезата под брадичката болезнено подута.

Зъби и венци :

При правене на разрез близо до втория кътник се отделя маса от зловонен, кафяв ихор.

Вкус, език :

Отпуснат вкус.

Езикът често обложен с дебел кафяв налеп; сух.

Уста :

Зловонна миризма от устата.

Устата не може да бъде отворена.

Слюноотделянето увеличено.

Продължително кървене от устата; кръвта показва липса на способност да се съсирва; при вътрешен антракс.

Тъмночервени, кървави екхимози в устата.

Кървави инфилтрации и хеморагични натрупвания върху лигавиците на ъглите на устата и носа; вътрешен антракс.

Дъното на устата е повдигнато от подуването, твърдо като мазол, простиращо се назад към паротидите и достигащо до външната повърхност на долната челюст.

Повърхностно обгорели пустули в устата след смърт.

Гърло :

Субмукозната тъкан, особено във фаринкса и около ларинкса, е удебелена и оточна.

Областта на гърлото над ларинкса до устата е подута.

Субмаксиларните, ларингеалните и ретрофарингеалните жлези са инфилтрирани, хиперемични, изпълнени с хеморагични огнища, оцветени в сивкаво или тъмночервено-черно и значително увеличени.

Дясната сливица боли.

Антракс-квинси.

Cynanche cellularis; ясно очертани граници около подуванията.

Леко затруднено преглъщане; вътрешен антракс.

Преглъщането изключително трудно.

Не може да преглъща, с голяма жажда.

Апетит :

Хранене и пиене.

Намален апетит, с топлина.

Загуба на апетит, с втрисане.

Загуба на апетит и гастралгия; вътрешен антракс.

Загуба на апетит — изявена при всеки пациент.

Жажда с топлина.

Прекомерна жажда, но едва може да преглъща.

Симптоми от гнилоствена вода.

Стомах :

Оригване, гадене и склонност към повръщане.

Гадене и повръщане с втрисане.

Повръщане на жлъчни и слузести маси.

Повръщане, последвано от диария.

Гадене и повръщане след силна болка в корема.

Натиск и парене в областта на стомаха.

Гастралгия.

Стените на стомаха и червата оточни, обезцветени, мътночервени.

Лигавицата на стомаха и червата — червеникава, подута, с единични или многобройни оточни, хеморагични, изпъкнали инфилтрации — от размера на леща до кафеено зърно, със сивкаво или зеленикаво-жълто обезцветена повърхност и ясно некротичен център.

Многобройни характерни хеморагични и повърхностно обгорели инфилтрации на стомаха и червата; чревен антракс.

Корем :

Усещане сякаш диафрагмата е избутана напред.

Усещане за тревожност и стягане, най-силно в прекордиума; черният дроб е препълнен; тук-там леки кръвоизливи; слезката умерено увеличена, мека, пълна с кръв, тъмна.

Уголемяване на слезката.

Епидемична болест на слезката при добитък или коне.

Предшествана или последвана от **Arsenicum**, **Carbonic ac.** или **Euphorbium**, според симптомите.

Същата болест при овце. **Anthracinum suum** е по-добро от **Anthracinum ovium** в острата форма, но в хроничната форма **Anthracinum ovium** е по-добро.

Внезапна прострация с голяма болезненост в корема, най-вече в епигастриума, с повръщане, студени крайници, тъпа глава.

Коремна болка с втрисане.

Коликообразни болки; вътрешен антракс.

Кон паднал с колики, без движение, освен понякога навеждане на главата към корема.

Mycosis intestinalis; чревен антракс.

В червата — тънка течност, леко оцветена с кръв.

Ретроперитонеалната и мезентериалната съединителна тъкан — инфилтрирана, желеподобна, жълтеникаво-червена.

Умерен серозен или серо-хеморагичен излив и субперитонеални сугилации.

Прости кръвоизливи, инфаркти и огнища в различни части на червата.

Серозни и серо-хеморагични инфилтрации на перитонеалната и мезентериалната съединителна тъкан, стените на стомаха и червата и лигавиците.

Мезентериалните и ретроперитонеалните жлези — увеличени до размера на орех; образуват червеникаво-черни маси, държани заедно от желеподобна конгестивна тъкан, инфилтрирана със серум.

Тъмночервен карбункул в оментума.

Особени пустулозни и карбункулозни огнища в чревния тракт.

Подуване на корема; вътрешен антракс.

Право черво и испражнения :

Повръщане, последвано от безболезнена, често кървава диария.

Диария с коремна болка.

Диария.

Повръщане, последвано от безболезнена, умерена, повече или по-малко интензивна, често кървава диария; вътрешен антракс.

При диарията понякога колапс, подобен на холера; вътрешен антракс.

Забавено изхождане.

Пикочни органи :

Бъбреците подути, с оток, осеяни с малки кръвоизливи, препълнени; сугилации в лигавиците на бъбречното легенче.

Дишане :

Дишането — често, затруднено, бързо, спазматично; вътрешен антракс.

Бели дробове :

Белодробна хиперемия, екхимози.

Леки серозни изливи в плевралните кухини.

Субплеврални екхимози с съдова конгестия и тъмно оцветяване на паренхима.

Оток на медиастиналните лимфни жлези.

Сърце, пулс и кръвообращение :

Сърдечният удар — чест, но слаб.

Сърцето ѝ бие съвсем различно.

Биенето на сърцето — по-силно, по-ясно и по-осезаемо.

Пулс — чест, малък, с бурна сърдечна дейност; мек; малък и фебрилен.

Мек, едва чест пулс.

Обезцветени линии над вените или червени линии и ивици по хода на лимфните съдове.

Цианоза; вътрешен антракс.

Кръв — тъмночервена, обикновено течна или с рехави съсиреци.

Кръвта не се съсирва.

Шия и гръб :

Аксиларните жлези — подути и болезнени.

Подуване на шията с размер на лешник, парещо и огнено червено, заострено и твърдо.

Карбункул на гръба — девет инча дълъг и пет инча широк; със слушване, обилно отделяне на ихорозна, ужасно миришеща гной и кръвно отравяне от абсорбцията на гной.

Hydro-rachitis (Grubbe, Kreuzdrehe), заболяване при овце.

Горни крайници :

Тетанични спазми на горните крайници; вътрешен антракс.

Ръцете и дланите покрити с коричка, пълна с пукнатини, отделяща гной и пареща течност, с болезнен, непоносим сърбеж; задържано за кратко от старата школа, избухнало отново с ужасна сила.

След **Anthracine** корите се обелили и хвърчали като сняг.

Цялата лява ръка (не пръстите) — подута, силно зачервена, много болезнена; зачервяването се разпространява над цялата ръка и дори китката, а червена линия се изкачва по предмишницата.

В средата на дланта — голям мехур, който при отваряне отделя жълта водниста течност.

Панарициум — най-лошите случаи, със слушване; силна мъчителна болка и голяма прострация.

Панарициум (Whitlow).

Долни крайници :

Бедрата — ливидни до седалището, твърди и болезнени; подбедриците — тъмносини, стъпалата — оточни; при спукване на мехурите се отделя зловонен ихор.

Цялото бедро — подуто, най-силно над коляното, както и стъпалото.

Ливидно зачервяване на долната част на цялото бедро, до седалището, твърдо и болезнено.

Над коляното — зачервяване, подуване и болка, а по-късно голям черен мехур от вътрешната страна на бедрото, простиращ се четири инча нагоре и навътре; след разрязване изтича кървава вода.

От външната страна на коляното — голям флукуиращ оток, който при натиск отделя ужасно миришещ гангренозен ихор.

От отворите на подбедрицата, причинени от фрактурата — обилна зловонна гной (като от кариозни кости).

Синкаво-кафяви петна, които се разкъсват.

Целият долен крайник — черно-син; областта на мехура (неразумно разрязан) — некротична, отделяща много зловонен ихор.

Язви с размер на длан на долните крайници; нито един антипсорик не е помогнал; **Anthracinum** помогнало много бързо.

Кариозни язви.

Стъпалото — оточно.

Обезцветени линии очертават вените над оточните части.

Силни болки в крайниците и ставите с треската; чревен антракс.

Крайниците — сякаш бити.

Крайниците — слаби.

Нерви :

Голяма неспокойност.

Пристъпи на треперене.

Отделни мускули подскочат или треперят.

Епилептиформени гърчове; вътрешен антракс.

Клонични спазми, тризмус или опистотонус; понякога в тежки случаи.

Клонични спазми.

Тетанични спазми в горните крайници.

Опистотонус; вътрешен антракс.

Слабост и потиснатост, с болки в крайниците.

Слабост с втрисане.

Голяма слабост с треската.

Слабост и потиснатост, с болки в крайниците и общо неразположение, последвано от нарушение на чревния канал; вътрешен антракс.

Слабост и пот по цялото тяло.

Напълно изтощена, мисли, че усеща смъртта.

Колапс, подобен на холера, след диария.

Колапс, с затруднено дишане; загуба на съзнание; смърт.

Внезапен фатален изход, предшестван от крайна прострация.

При цианоза, асфиксия и най-краен колапс, последван от смърт във всички случаи на кървене.

Сън :

Сомнолентност; вътрешен антракс.

Не може да спи от болка.

Безсъние.

Неспокоен сън.

Неспокойна, раздразнена през нощта.

Неспокоен сън, с втрисане.

Делир, сопор, след това смърт.

Сън кратък, неосвежаващ, повече като ступор.

Треска :

Втрисане, със слабост, главоболие, последвано от общо неразположение, загуба на апетит, неспокоен сън, голяма слабост и потиснатост, и след осем или десет дни — карбункули, най-често на ръката, предмишницата, главата.

Изразено втрисане, последвано от коремна болка, гадене, повръщане и след два или три дни — настъпване на колапс и цианоза; смърт.

Леки тръпки с температура и странно усещане в главата.

С голяма прострация, втрисане, болки в крайниците, повишаване на температурата и слабост, тревожност, неспокойствие, световъртеж, делир, тъпа глава; забавено изхождане, оскъдна урина; кожа суха, по-късно покрита със студена пот.

Температурата — много леко повишена; вътрешен антракс.

Фебрилно движение, леко в началото, често бързо последвано от висока температура; голяма слабост, делир, възбуда, объркване.

Умерена топлина, малка жажда, общо изпотяване.

Много висока температура.

Топлина, жажда, намален апетит, страдание и умора.

Треска с диария.

Треска, придружена от изпотяване.

Пот по цялото тяло със слабост.

Склонност към изпотяване; по-скоро лепкава пот.

Обилна пот.

Студени поти в тежки случаи.

Тифозен тип, с бързо потъващ пулс, загуба на сила, припадък, делир.

Кожа :

Тъмночервени петна (овце).

Екхимози.

Цианоза.

Кожата на засегнатата част — или твърда, или тестовидна.

Кожата суха, силно сърбяща и пареща.

Непоносим сърбеж на ръцете и дланите.

Сърбеж със суха кожа; силен, сякаш животното е обезумяло (конете).

Коричка с отделяне, с най-силен сърбеж.

Коричка, отделяща пареща течност.

Малко червено петно, понякога с черна точка в средата, постепенно става по-чувствително, трябва да се чеше, зачервява се все повече, подува се и образува малка пустула или петно.

Малка червена точка, като ухапване от бълха, с централна черна точка, постепенно се подува и се превръща в сърбяща папула, покрита с малък, прозрачен, червеникав или синкав мехур, който постепенно се увеличава.

Екскорираната зона изсъхва, става кафява и ливидна и се образува локален есхар.

При възпалително подуване на околната кожа се образува червен или виолетов повдигнат ръб, около него — синкав или бледожълт пръстен, върху който се появяват малки мехурчета с размер на конопено семе, обкръжаващи централния есхар.

С увеличаването на кръглия дебел есхар ($\frac{1}{4}$ до $\frac{3}{4}$ инча), повдигнатият ръб също се разширява.

Екскорираната повърхност изсъхва и мумифицира, но нови мехури се образуват наоколо.

Малки и големи епидермални мехури, изпълнени със серум.

Мехур на дланта.

Вторичните мехури съдържат жълтеникава, червеникава или черна течност.

Над пустулата — мехур с размер на леща, с бистра, ярко жълтеникава, по-късно червеникава или синкава течност.

Черни или сини мехури.

Черни мехури — фатални за двадесет и четири до четиридесет и осем часа.

Голям черен мехур от вътрешната страна на бедрото.

При повече от един детрит — цялата област е подута като еризипел, и при разрез изглежда като *Vespajas* на италианските дерматолози.

Еризипелозно възпаление около карбункула.

Гангренозен еризипел.

Еризипелозна форма на хроничен антракс.

Овча вариола.

Умбиликовани пустули, жълти или синкави около, с депресия с тъмночервен оттенък и хеморагична основа.

Ако се изстъргат рано, ексорираната зона изсъхва, става кафява и ливидна и оставя белег.

Плътните или тестовидни меки папули или пустули около и под есхара варират по размер от грахово зърно до орех.

Папулата бързо се разкъсва и разкрива тъмночервена основа.

Понякога мехури, приличащи повече на фурункули; гнойно натрупване под епидермиса, който се отделя и разкрива разложена материя.

Папули и пустули с обширна оточна и флегмонозна инфилтрация на околната кожа и подкожната тъкан.

Антраксната пустула прониква дълбоко в подкожната клетъчна тъкан.

Антраксни пустули — най-често по лицето, предмишниците, ръцете, пръстите, шията; по-рядко ухото; още по-рядко покритите части.

Антраксни карбункули, с тифозни симптоми.

Малки карбункули; вътрешен антракс.

Карбункул.

Карбункул — тъмночервен, мазен, често по-ерозиран, отколкото улцериран.

Ограничен карбункул, твърди големи възли.

Дифузен, еризипелозен карбункул.

Карбункул на ръката, предмишницата, главата.

Виж втрисане.

Карбункул с ужасни парещи болки; или отделяне на ихорозна, зловонна гной.

Антраксни карбункули — излекувани от **Anthraxine**, всеки ден, също външно, за четири дни.

Anthrax contagiosus.

На седмия ден след лекарството — няколко по-големи и по-малки отвърстия, отделящи водниста, понякога кървава материя, много малко гной; подуването по-малко твърдо около основата.

Всички отвърстия се сливат в едно, отделяйки много гной.

След приемане на хомеопатично лекарство за злокачествени язви — внезапно най-голямо неразположение и черен мехур под коляното с подуване наоколо и трескаво втрисане по цялото тяло.

Ulcus excedens (овце).

Най-злокачествени гангренозни язви (овце).

Хронични форми на антракс с индурации като възли под кожата.

Големи кожни есхари.